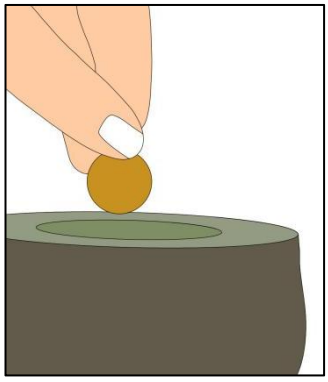

De chrëschtleche Brauch vum Almosen ze ginn

Almosen - Kleeder, Iessen oder Suen, déi un aarm Leit ginn ginn

Evangelien

Passt op, datt Dir Är Almosen net virun de Mënsche maacht, fir vun hinne gesi ze ginn; soss kritt Dir kee Belounung vun Ärem Papp, deen am Himmel ass. Dofir, wann Dir Är Almosen maacht, da loosst keng Trompett virun Iech blosen, wéi d'Heuchler an de Synagogen an op de Stroosse maachen, fir datt si vun de Mënsche geéiert ginn. Amen, ech soen Iech, si hunn hire Belounung. Awer wann Dir Almosen maacht, da loosst Är lénks Hand net wëssen, wat Är riets Hand mécht, fir datt Är Almosen am Verstoppen sinn; an Äre Papp, deen am Verstoppen gesäit, wäert Iech am ëffentleche belounen. Matthäus 6:1-4

An de Jesus huet geäntwert a gesot: " E gewësse Mann ass vu Jerusalem op Jericho erofgaangen an ass bei Déif gefall, déi him seng Kleeder ausgezu hunn, hien blesséiert hunn a fortgaange sinn, an hien hallef dout hannerlooss hunn." Zoufälleg koum e gewësse Paschtouer op dee Wee erof, an wéi hien hien gesinn huet, ass hien op déi aner Säit laanschtgaangen. Och e Levit, wéi hien op där Plaz war, koum, huet hien ugekuckt a war op déi aner Säit laanschtgaangen. Mä e gewësse Samaritaner, wéi hien ënnerwee war, ass do ukomm, wou hien war. An wéi hien hien gesinn huet, huet hien Matleed mat him kritt. Hie goung bei hien, huet seng Wonnen ugebonnen, huet Ueleg a Wäin dran gegoss, huet hien op säin eegent Déier gesat, huet hien an eng Herberg bruecht a sech ëm hie gekëmmert. An den nächsten Dag, wéi hien fortgaangen ass, huet hien zwee Pence erausgeholl, se dem Gaaschtgeber ginn a sot zu him: "Këmmer dech ëm hien; a wat s du méi ausgëss, wann ech zeréckkommen, da bezuele ech dir dat zréck." Wien vun dësen dräi mengs du, war den Noper vun deem, deen bei d'Déif gefall ass? An hie sot: "Deen, deen him Barmhäerzegkeet gewisen huet." Dunn sot de Jesus zu him: " Géi, maach du och." Lukas 10:30-37

Mee gitt léiwer Almosen vun deem, wat Dir hutt; an, kuck, alles ass propper fir Iech. Lukas 11:41

Verkaaft wat Dir hutt a gitt Almosen; maacht Iech Täsche, déi net al ginn, e Schatz am Himmel, deen net ausfällt, wou kee Déif kënnt a kee Mott verduerwe kann. Well wou Äre Schatz ass, do wäert och Äert Häerz sinn. Lukas 12:33-34

Akten

De Péitrus an de Johannes sinn zesummen an den Tempel eropgaangen, zur néngter Stonn vum Gebied, also der néngter Stonn. E Mann, deen zënter senger Mamm hire Schouss lahm war, gouf

bruecht, an deen si all Dag virum Tempelpaart geluecht hunn, dat Schéin genannt gëtt, fir Almosen vun deenen ze froen, déi an den Tempel eragaange sinn. Wéi hien de Péitrus an de Johannes gesinn huet, wéi se am Tempel erakoumen, huet hien ëm Almosen gefrot. De Péitrus huet hien zesumme mam Johannes ugekuckt a gesot: "Kuckt eis un." An hien huet op si gelauschtert, well hie gehofft huet, eppes vun hinne ze kréien. Dunn huet de Péitrus gesot: "Sëlwer a Gold hunn ech net, mä dat, wat ech hunn, ginn ech dir: Am Numm vum Jesus Christus vun Nazareth, stéi op a gitt." An hien huet hien un der rietser Hand geholl an huet hien opgehuewen, an direkt kruten seng Féiss a seng Knöchel Kraaft. An hien ass opgesprongen, stoung op, ass gaangen, an ass mat hinnen an den Tempel gaangen, ass gesprongen a gesprongen a Gott gelueft. Apostelgeschicht 3:1-8

An d'Majoritéit vun deenen, déi gegleeft hunn, war vun engem Häerz an enger Séil: kee vun hinnen huet gesot, datt eppes vun de Saachen, déi hie besëtzt, säin eegent wier; mä si haten alles gemeinsam. An mat grousser Kraaft hunn d'Apostele Zeienausso vun der Operstéiung vum Här Jesus ginn: a grouss Gnod war iwwer si all. An et war keen ënner hinnen, deen et feelt; well all déi, déi Besëtzer vu Land oder Haiser waren, hunn dës verkaaft, an d'Präisser vun de verkaafte Saachen bruecht, an se zu de Féiss vun den Apostelen geluecht; an et gouf un all Mënsch verdeelt, nodeem wat hie gebraucht huet. An de Joses, deen vun den Apostelen Barnabas genannt gouf (wat iwwersat heescht: de Jong vum Trouscht), e Levit, aus dem Gebitt vu Zypern, hat e Land, huet et verkaaft, d'Suen bruecht, an et zu de Féiss vun den Apostelen geluecht. Apostelgeschicht 4:32-37

Zu Joppe war eng Jüngerin mam Numm Tabitha, wat iwwersat Dorkas heescht. Dës Fra huet vill gutt Wierker gemaach a vill Almosen. Apostelgeschicht 9:36

Zu Caesarea war e Mann mam Numm Cornelius, e Centurio vun der Grupp, déi déi italieenesch Grupp genannt gouf. E fromme Mann, deen Gott gefaart huet mat sengem ganze Stot. Hie war dem Vollek vill Almosen a huet ëmmer zu Gott gebiet. Hie gesinn an enger Visioun, géint déi néngt Stonn vum Dag, kloer en Engel vu Gott bei hie kommen a soen: "Cornelius!" Wéi hien hien ugekuckt huet, krut hien Angscht a sot: "Wat ass lass, Här?" An hie sot zu him: "Deng Gebieder an deng Almosen sinn eropkomm, fir Gott ze gedenken." Apostelgeschicht 10:1-4

An de Cornelius sot: Viru véier Deeg hunn ech bis zu dëser Stonn gefastet; an an der néngter Stonn hunn ech a mengem Haus gebiet, an, kuck, e Mann stoung viru mir a strahlendem Kleed, a sot: Cornelius, däi Gebied ass erhéiert, an däi Almosen ass virun Gott an Erënnerung bliwwen. Apostelgeschicht 10:30-31

Ech hunn iech alles gewisen, datt Dir sou schafft, fir déi Schwach z'ënnerstëtzen, an Iech un d'Wierder vum Här Jesus ze erënneren, wéi hie gesot huet: Et ass méi glécklech ze ginn wéi ze kréien. Apostelgeschicht 20:35

An hei üben ech mech, ëmmer e Gewësse fräi vu Stéierungen géintiwwer Gott a Mënschen ze hunn. Elo, no ville Joren, sinn ech komm, fir mengem Vollek Almosen a Offeren ze bréngen. Apostelgeschicht 24:16-17

Deejéinegen, deen geklaut huet, soll net méi klauen, mä léiwer schaffen, andeems hie mat senge Hänn dat Gutt mécht, fir datt hie kann deem ginn, deen et brauch. Epheser 4:28

Apokryphen

Ech, den Tobit, sinn all d'Deeg vu mengem Liewen op de Weeër vun der Wourecht a Gerechtegkeet gaangen, an ech hunn menge Bridder a menger Natioun, déi mat mir op Ninive komm sinn, an d'Land vun den Assyrer, vill Almosen gemaach. Tobit 1:3

An zu der Zäit vum Enemessar hunn ech menge Bridder vill Almosen ginn, a mäi Brout den Hongeregen ginn, a meng Kleeder den Nackten: a wann ech iergendeen aus menger Natioun dout oder op de Mauere vun Ninive gesinn hunn, hunn ech hien begruewen. Tobit 1:16-17

Gitt Almosen vun Ärem Besëtz; a wann Dir Almosen gitt, da loosst Äert A net neidesch sinn, a wendt Äert Gesiicht net vun engem Aarme of, an d'Gesiicht vu Gott soll net vun Iech ofgedréit ginn. Wann Dir vill hutt, gitt Almosen deementspriechend; wann Dir nëmmen e bëssen hutt, da scheit Iech net, no deem klenge ze ginn: Well Dir späichert Iech e gudde Schatz fir den Dag vun der Nout. Well dës Almosen befreit vum Doud a léisst net an d'Däischtert kommen. Well Almosen sinn e gudde Kaddo fir all déi, déi se ginn, virun den Ae vum Allerhéchsten. Tobit 4:7-11

Gëff den Hongeregen vun dengem Brout, an den Nackte vun dengen Kleeder; a gëff Almosen no denger Iwwerfloss; a loosst däin A net neidesch sinn, wann s du Almosen gëss. Tobit 4:16

Gebied ass gutt mat Fasten, Almosen a Gerechtegkeet. E bëssen mat Gerechtegkeet ass besser wéi vill mat Ongerechtegkeet. Et ass besser Almosen ze ginn wéi Gold ze sammelen: Well Almosen befreit vum Doud a wäert all Sënn ewechhuelen. Déi, déi Almosen a Gerechtegkeet praktizéieren, ginn mat Liewe gefëllt. Tobit 12:8-9

Sou huet den Tobit opgehalen, Gott ze luewen. An hie war aachtfofzeg Joer al, wéi hie säi Siicht verluer huet, wat him no aacht Joer erëm zeréckkoum. An hien huet Almosen ginn, an hien huet an der Angscht virum Här Gott zougeholl, an huet hie gelueft. Tobit 14:1-2

A begruew mech uerdentlech, an deng Mamm mat mir; awer bleift net méi laang zu Ninive. Denk drun, mäi Jong, wéi den Aman den Achiacharus behandelt huet, deen hien opgewuess huet, wéi hien hien aus dem Liicht an d'Däischtert bruecht huet, a wéi hien him nach eng Kéier belount huet: awer den Achiacharus gouf gerett, awer deen aneren hat seng Belounung kritt: well hien an d'Däischtert erofgaangen ass. De Manasse huet Almosen ginn an ass de Fall vum Doud entkomm, déi si fir hie geluecht haten; awer den Aman ass an d'Fal gefall a gestuerwen. Dofir elo, mäi Jong, iwwerlee wat Almosen mécht a wéi Gerechtegkeet befreit. Nodeems hien dës Saache gesot hat, ass hien am Bett gestuerwen, honnertaachtfofzeg Joer al; an hien huet hien éierbar begruewen. Tobit 14:10-11

Waasser läscht e flammend Feier; an Almosen bréngen d'Sënnen versöhnen. Sirach 3:30

Sidd net schwaach am Häerz, wann Dir Äert Gebied maacht, a vergiesst net, Almosen ze ginn. Sirach 7:10

Dem, deen ëmmer am Béisen beschäftegt ass, ka kee Gutt kommen, an och net deem, deen keng Almosen gëtt. Sirach 12:3

D'Almosen vun engem Mann sinn ewéi e Siegel bei him, an hie wäert déi gutt Dote vum Mënsch wéi den Aenappel behalen, a senge Jongen an Duechtere Reue ginn. Sirach 17:22

Spär Almosen an dengen Lagerhaiser zou, an dat wäert dech vun all Leed befreien. Sirach 29:12

Wien Gold gär huet, gëtt net gerechtfäerdegt, a wien der Korruptioun noleeft, kritt dovun genuch. Gold war de Ruin vu ville Leit, an hir Zerstéierung war präsent. Et ass e Stolpersteen fir déi, déi him Affer bréngen, an all Narr gëtt domat gefaangen. Geseent ass de Räichen, deen ouni Mängel fonnt gëtt, an net no Gold gaangen ass. Wien ass hien? A mir wäerten hien geseent nennen: well wonnerbar Saachen huet hien ënner sengem Vollek gemaach. Wien gouf doduerch gepréift, a perfekt fonnt? Da soll hien sech rühmen. Wien kéint beleidegen, an huet net beleidegt? Oder Béises gemaach, an huet et net gemaach? Säi Gidder wäerten etabléiert ginn, an d'Versammlung wäert seng Almosen verkënnegen. Sirach 31:5-11

Wien eppes Guddes vergelt, offréiert fein Miel; a wien Almosen gëtt, opfert Luef. Sirach 35:2

Bridder a Hëllef sinn géint Zäiten vun der Nout, awer Almosen erliichteren méi wéi béid. Sirach 40:24

Verluer Bicher vun der Bibel

Déi geseent an ëmmer glorräich Jongfra Maria, aus der kinneklecher Rass a Famill vum David, gouf an der Stad Nazareth gebuer a gouf zu Jerusalem am Tempel vum Här erzunn. Hire Papp huet de Joachim geheescht, an hir Mamm d'Anna. D'Famill vun hirem Papp war aus Galiläa an der Stad Nazareth. D'Famill vun hirer Mamm war aus Bethlehem. Hiert Liewe war kloer a gerecht an den Ae vum Här, fromm a fehlerlos virun de Mënschen. Well si hunn hiert ganzt Verméigen an dräi Deeler opgedeelt: Ee Stéck dovun hunn si dem Tempel an den Déngscht vum Tempel gewidmet; en aneren hunn si ënner Friemen a Leit a schlechte Situatiounen verdeelt; an den Drëtten hunn si fir sech selwer an d'Notzung vun hirer eegener Famill reservéiert. D'Evangelium vun der Gebuert vun der Maria 1:1-4

Fäert dech net, Joachim, a sidd net opgereegt, wann s de mech gesäis, well ech sinn en Engel vum Här, deen hien dech geschéckt huet, fir dech matzedeelen, datt deng Gebieder erhéiert goufen an deng Almosen viru Gott eropgaange sinn. D'Evangelium vun der Gebuert vun der Maria 2:3

Duerno ass den Engel senger Fra Anna erschéngen a sot: "Fäert Iech net, a mengt net, datt dat, wat Dir gesitt, e Geescht ass. Well ech sinn deen Engel, deen Är Gebieder an Almosen viru Gott opgedroen huet, an ech sinn elo bei Iech geschéckt, fir Iech ze soen, datt Dir eng Duechter gebuer gëtt, déi Maria heescht, a méi geseent gëtt wéi all Frae." D'Evangelium vun der Gebuert vun der Maria 3:1-2

Dat Drëtt Buch vum Hiert vun Hermas 2:1-13 (Similituden)
1 Wéi ech op d'Feld gaange sinn an den Ulm an d'Wéngert ugekuckt hunn, an un hir Friichte geduecht hunn, ass mir en Engel opgetaucht a sot zu mir: "Wat denkt Dir sou laang an Iech selwer?"
2 An ech sot zu him: „Här, ech denken un dës Rebe an dës Ulm, well hir Friichte schéin sinn.“ An hien sot zu mir: „Dës zwee Beem sinn als Virbild fir d'Dénger vu Gott gesat.“

3 An ech sot zu him: Här, ech géif wëssen, aus wat fir engem Muster dës Beem besteet, déi Dir ernimmt. Lauschtert, seet hien; gesitt Dir dës Rebe an dësen Ulm; Här, sot ech, ech gesinn se,
4 Dës Rebe, seet hien, ass fruchtbar, awer den Ulm ass e Bam ouni Friichten. Trotzdem géif dës Rebe, wann se net bei dësem Ulm gesat a vun him ënnerstëtzt géif ginn, net vill Friichten droen; mä wann se um Buedem läit, géif se nëmme schlecht Friichten droen, well se net um Ulm hänkt; wärend se, well se um Ulm ënnerstëtzt gëtt, souwuel fir sech selwer wéi och fir deen Uebst dréit.
5 Kuckt also, wéi den Ulm net manner, mä éischter méi Friichten dréit wéi d'Wéngert. Wéi, Här, sot ech, dréit en méi Friichten wéi d'Wéngert? Well, sot hien, dréit d'Wéngert, déi um Ulm steet, vill a gutt Friichten; während se, wann se um Buedem läit, nëmme wéineg dréit, an dat och ganz schlecht.
6 Dëst Gläichnes gëtt dofir de Dénger vu Gott virgestallt; an et stellt de räiche Mann an den aarme Mann duer. Ech hunn geäntwert: "Här, maach mir dat kloer. Lauschtert", sot hien; "de räiche Mann huet Räichtum; awer beim Här ass hien aarm; well hie sech ëm säi Räichtum këmmert a biet nëmme wéineg zum Här; an d'Gebieder, déi hie mécht, si faul an ouni Kraaft."
7 Wann also de räiche Mann den Aarme seng Saache gëtt, déi hie brauch, biet den Aarme fir déi Räich zum Här; a Gott gëtt dem räiche Mann all gutt Saachen, well den Aarme räich am Gebied ass; a seng Ufroen hunn eng grouss Kraaft beim Här.
8 Dann déngt de räiche Mann den Aarme mat allem, well hie mierkt, datt den Här hie verhéiert; an ëmsou méi fräiwëlleg an ouni Zweiwel gëtt hie him dat, wat hie brauch, a suergt dofir, datt him näischt feelt.
9 An den Aarme seet dem Här Merci fir déi Räich; well si béid hir Aarbecht vum Här maachen.
10 Dofir gëllt bei de Mënschen, datt den Ulm keng Friichte bréngt; a si wëssen net a verstinn net, datt wann seng Zusammenhäng dem Rebe bäigefüügt gëtt, d'Rebe en duebele Gewënn dréit, souwuel fir sech selwer wéi och fir den Ulm.
11 Sou ginn och déi Aarm, déi zum Här fir déi Räich bieden, vun him erhéiert; an hire Räichtum gëtt méi grouss, well si den Aarme vun hirem Räichtum hëllefen. Dofir gi si allebéid un de gudde Wierker vuneneen deelgeholl.
12 Wien also dës Saachen mécht, dee gëtt vum Här net verlooss, mä gëtt am Buch vum Liewen geschriwwen.
13 Glécklech sinn déi, déi räich sinn a sech selwer als erwuesse empfannen; well wien dat versteet, kann aneren eppes déngen.

Vergiess Bicher vun Eden

Testament vum Sebulon 2:1-21
1 An elo, Kanner, ech soen iech, datt Dir d'Geboter vum Här behält, Barmhäerzegkeet mat ären Noperen erweist a Matgefill mat allen hutt, net nëmme mat de Mënschen, mä och mat den Déieren.
2 Fir all dës Saachen huet den Här mech geseent, an wéi all meng Bridder krank waren, sinn ech ouni Krankheet dovukomm, well den Här weess, wat jidderee vun hinnen wëll.
3 Hutt dofir Matgefill an ären Häerzer, meng Kanner, well sou wéi e Mënsch sengem Noper mécht, sou wäert och den Här mat him maachen.
4 Well d'Sënne vu menge Bridder ware krank a stierwen wéinst dem Joseph, well si keng Barmhäerzegkeet an hiren Häerzer gewisen hunn; awer meng Jonge sinn ouni Krankheet erhale bliwwen, wéi Dir wësst.
5 An wéi ech am Land Kanaan war, un der Küst, hunn ech fir mäi Papp Jakob Fësch gefaangen; an wéi vill am Mier erstéckt goufen, sinn ech ongedéiert bliwwen.
6 Ech war den Éischten, deen e Boot gebaut huet, fir um Mier ze segelen, well den Här mir Verständnis a Wäisheet doran ginn huet.

7 An ech hunn e Steier hannendrun erofgelooss, an ech hunn e Segel op engem anere Stéck Holz an der Mëtt gespannt.
8 An ech sinn do laanscht d'Küst gesegelt a Fësch fir d'Haus vu mengem Papp gefaangen, bis mir an Ägypten ukomm sinn.
9 An aus Matgefill hunn ech mäi Fang mat all Friemen gedeelt.
10 A wann e Mann e Friemen, krank oder al war, hunn ech de Fësch gekacht, gutt preparéiert an all de Mënschen ugebueden, sou wéi jidderee seng Bedierfnesser hat, andeems ech mat hinne getreuert hunn a Matgefill mat hinne hat.
11 Dofir huet den Här mech och mat vill Fësch zefridden gestallt, wéi ech Fësch gefaangen hunn; well wien mat sengem Noper deelt, kritt vill méi vum Här.
12 Fënnef Joer laang hunn ech Fësch gefaangen an dovun un all Mënsch ginn, deen ech gesinn hunn, an et war genuch fir mäi ganzt Haus.
13 An am Summer hunn ech Fësch gefaangen, an am Wanter hunn ech mat menge Bridder Schof gehalen.
14 Elo wäert ech iech erklären, wat ech gemaach hunn.
15 Ech hunn am Wanter e Mann gesinn, deen duerch Nacktheet an Nout war, an ech hat Matleed mat him, an hunn heemlech e Kleed aus dem Haus vu mengem Papp geklaut, an et deem ginn, deen an Nout war.
16 Also, meng Kanner, weist ouni ze zécken all Mënschen Matgefill a Barmhäerzegkeet mat deem, wat Gott iech schenkt, a gitt jidderengem mat engem gudden Häerz.
17 A wann Dir net d'Mëttel hutt, fir deem ze ginn, deen eppes brauch, da sidd him mat vill Bärmhäerzegkeet mat him eens.
18 Ech weess, datt meng Hand net genuch fonnt huet, fir deem ze ginn, deen et gebraucht huet, an ech sinn siwe Stadien laang mat him gaangen a hunn gekrasch, a mäi Häerz huet sech voller Matgefill no him verlaangert.
19 Dofir, meng Kanner, hutt och iech Matgefill mat jidderengem a sidd barmhäerzeg, fir datt och den Här Matgefill a Barmhäerzegkeet mat iech huet.
20 Well och an de leschten Deeg wäert Gott säi Barmhäerzegkeet op d'Äerd schécken, an iwwerall wou hie seng Häerzer vu Barmhäerzegkeet fënnt, wunnt hien an him.
21 Well an deem Mooss, an deem e Mënsch Matgefill mat senge Noperen huet, an deem selwechte Mooss huet och den Här mat him.